

คดีหมายเลขดำที่ ๒๑๒๐/๒๕๖๗
คดีหมายเลขแดงที่ ๒๖๗๕/๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๑๘ เดือน ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายอำนาจ แก้วประสงค์ ผู้ฟ้องคดี
กรรมการขนส่งทางบก ที่ ๑
อธิบดีกรรมการขนส่งทางบก ที่ ๒
สำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ที่ ๓
ฝ่ายทะเบียนสำนักงานขนส่งกรุงเทพมหานครพื้นที่ ๕ ที่ ๔
นายทะเบียนตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๖๒ ที่ ๕
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ ที่ ๖ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

คดีนี้อธิบดีศาลปกครองกลางมีคำสั่งให้ดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีโดยเร่งด่วนตามข้อ ๔๘/๒ วรรคหนึ่ง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของรถยนต์ ยี่ห้อโตโยต้า (TOYOTA) รุ่นฮาริเออร์ (HARRIER) เลขทะเบียน ๕๗ณ ๓๐๐ กรุงเทพมหานคร ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๗ ผู้ฟ้องคดีได้ไปชำระภาษีประจำปีรถยนต์คันดังกล่าวที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔

/โดยมี...

โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่รับชำระค่าภาษีรถยนต์ของผู้ฟ้องคดี แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กลับไม่ออกป้ายภาษีวงกลมที่เป็นหลักฐานการชำระภาษีรถยนต์ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ส่งมอบให้เพียงแค่ใบเสร็จชำระเงินค่าภาษีประจำปี โดยประทับตราว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกใบเสร็จรับเงิน” โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีค้างชำระค่าปรับใบสั่งจราจรจำนวน ๕๐๐ บาท ในข้อหาขับรถเร็วหรือต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด และอ้างว่าได้ปฏิบัติตามข้อตกลงที่ทำไว้กับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าจะต้องไปชำระค่าปรับที่สำนักงานตำรวจแห่งชาติให้เรียบร้อยก่อน จึงจะสามารถออกหลักฐานป้ายวงกลมฉบับจริงให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งทำเป็นการปฏิบัติหน้าที่มิชอบด้วยกฎหมาย และเป็นการละเมิดสิทธิและจำกัดสิทธิการใช้รถยนต์ของผู้ฟ้องคดี เนื่องจากหากผู้ฟ้องคดีนำรถยนต์ที่ไม่ติดป้ายวงกลมแสดงการเสียภาษีออกไปใช้ ผู้ฟ้องคดีก็ต้องจ่ายค่าปรับที่ไม่ติดป้ายวงกลมแสดงการเสียภาษี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การค้างชำระค่าปรับจราจรกับการชำระภาษีรถยนต์ประจำปีเป็นเหตุผลที่ไม่เกี่ยวข้องกันอย่างสิ้นเชิง กล่าวคือ การชำระภาษีรถยนต์เป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวรถยนต์ แต่การกระทำผิดกฎจราจรเป็นเรื่องของบุคคล การนำสองเรื่องมาเชื่อมโยงกันจึงไม่ถูกต้อง เพราะบุคคลที่ขับรถยนต์คันดังกล่าวอาจจะไม่ใช่เจ้าของรถยนต์คันที่ค้างชำระค่าปรับใบสั่งจราจรก็เป็นได้ เป็นการบังคับทางอ้อมให้เจ้าของรถยนต์ต้องยินยอมชำระค่าปรับ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดียังไม่ได้ใช้สิทธิทางกฎหมายในการโต้แย้งสิทธิต่อผู้คดีที่ผู้ฟ้องคดีถูกกล่าวหาว่าขับรถช้าหรือเร็วกว่าที่อัตรากฎหมายกำหนดไว้อย่างไร ทั้งนี้ศาลปกครองกลางได้เคยมีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ ๑๘๕๕/๒๕๖๓ เมื่อวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๖๖ ที่เจ้าของรถยนต์ฟ้องสำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นจำเลยที่ ๑ และผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติเป็นจำเลยที่ ๒ กรณีที่ได้ออกประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดแบบใบสั่งเจ้าพนักงานจราจร พ.ศ. ๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓ และประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง การกำหนดจำนวนค่าปรับตามที่เปรียบเทียบสำหรับความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๖๒ พ.ศ. ๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓ โดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย โดยศาลปกครองกลางวินิจฉัยว่า “การเสนอกฎหมายเชื่อมโยงการชำระค่าปรับกับการชำระภาษีประจำปี โดยหากเจ้าของรถผู้ใดไม่ชำระค่าปรับ เมื่อไปชำระภาษีประจำปีจะได้รับเพียงเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีชั่วคราว ๓๐ วัน เมื่อพ้น ๓๐ วัน ไม่ชำระค่าปรับและนำรถไปใช้ ก็จะเป็นความผิดฐานใช้รถที่ไม่ติดเครื่องหมายที่นายทะเบียนออกให้ ซึ่งหลักการชำระภาษีรถเป็นเรื่องเกี่ยวกับตัวรถ แต่การกระทำผิดกฎจราจรเป็นเรื่องของบุคคล การนำสองเรื่องมาเชื่อมโยงกันจึงไม่ถูกต้อง เป็นการบังคับทางอ้อมให้เจ้าของรถต้องยินยอมชำระค่าปรับ จึงพิพากษาเพิกถอนประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง กำหนดแบบใบสั่งเจ้าพนักงานจราจร พ.ศ. ๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓ และประกาศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เรื่อง การกำหนดจำนวนค่าปรับตามที่เปรียบเทียบสำหรับความผิดตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๖๒

พ.ศ. ๒๕๖๓ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓ โดยให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ออกประกาศดังกล่าว” แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าก็ยังปฏิบัติตามข้อตกลงกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติ จึงก่อให้เกิดความเดือดร้อนไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของรถและประชาชนผู้ใช้รถเป็นอย่างมาก จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้า และสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าส่งมอบป้ายวงกลมแสดงการเสียภาษีประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งห้าร่วมกันหรือแทนกันชำระค่าเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ของต้นเงินจำนวน ๑๐๐,๐๐๐ บาท นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จสิ้นแก่ผู้ฟ้องคดี

๓. ขอให้ศาลสั่งคืนค่าธรรมเนียมศาลแก่ผู้ฟ้องคดี

ศาลมีคำสั่งเรียกให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เข้ามาเป็นคู่กรณีตามข้อ ๗๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกอบกับมาตรา ๕๗ วรรคหนึ่ง (๓) (ข) แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง โดยกำหนดให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชี้แจงว่า การดำเนินการตามมาตรการชะลอการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีสำหรับรถตามมาตรา ๑๔๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมกันจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือการเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก ฉบับลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และได้กำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับการรับชำระและการนำส่งเงินค่าปรับตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกแนบท้ายบันทึกข้อตกลงความร่วมมือดังกล่าว สำหรับข้อเท็จจริงตามคำฟ้องนั้น เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์รถยนต์ คันหมายเลขทะเบียน ๕ชน ๓๐๐ กรุงเทพมหานคร ได้มาชำระภาษีประจำปีสำหรับรถ ณ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงได้ตรวจสอบข้อมูลค่าปรับตามใบสั่งจราจรที่ค้างชำระผ่านระบบฐานข้อมูลกลางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (MDM) ซึ่งพบข้อมูลค่าปรับตามใบสั่งจราจรที่ค้างชำระ เลขที่ใบสั่ง ๐๒๖๗๓๑๘๓๔๑๘๒๙ วันที่ออกใบสั่ง ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๗ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ชำระภาษีประจำปี แต่ไม่มีการชำระค่าปรับตามใบสั่งเจ้าพนักงานจราจรดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่สามารถออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีสำหรับรถให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ เพียงแต่ออกใบเสร็จรับเงินประทับข้อความว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการ

/เสียภาษี...

เสียภาษีได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้ออกใบเสร็จรับเงิน” ไว้บนใบเสร็จรับเงินค่าภาษีประจำปี ดังนั้น กรณีดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการดำเนินการตามหลักเกณฑ์ของคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยจรรยาบรรณ และพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (ก) จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ชี้แจงว่า มาตรา ๑๔๑/๑ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยจรรยาบรรณ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ มีหน้าที่ต้องตรวจสอบข้อมูลค่าปรับตามใบสั่งจรรยาบรรณที่ค้างชำระตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้แจ้งมายังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ ในขั้นตอนการรับชำระภาษีประจำปีสำหรับรถ หากปรากฏว่ามีข้อมูลค่าปรับจรรยาบรรณที่ค้างชำระให้นายทะเบียนแจ้งให้เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถทราบเพื่อไปชำระค่าปรับตามช่องทางที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กำหนด หรือสามารถชำระค่าปรับพร้อมค่าภาษีประจำปีกับนายทะเบียนได้ทันทีสำหรับข้อเท็จจริงตามคำฟ้องนั้น เมื่อปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์รถยนต์คันหมายเลขทะเบียน ๕ชน ๓๐๐ กรุงเทพมหานคร ได้มาชำระภาษีประจำปีสำหรับรถ ณ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงได้ตรวจสอบข้อมูลค่าปรับตามใบสั่งจรรยาบรรณที่ค้างชำระผ่านระบบฐานข้อมูลกลางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (MDM) ซึ่งพบข้อมูลค่าปรับตามใบสั่งจรรยาบรรณที่ค้างชำระ เลขที่ใบสั่ง ๐๒๖๗๓๐๘๓๔๑๘๒๙ วันที่ออกใบสั่ง ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๗ เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ชำระภาษีประจำปี แต่ไม่มีการชำระค่าปรับตามใบสั่งเจ้าพนักงานจรรยาบรรณดังกล่าว จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่สามารถออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีสำหรับรถให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ เพียงแต่ออกใบเสร็จรับเงินประทับข้อความว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้ออกใบเสร็จรับเงิน” ไว้บนใบเสร็จรับเงินค่าภาษีประจำปี ดังนั้น กรณีดังกล่าวจึงเห็นได้ว่า การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นการดำเนินการตามหลักเกณฑ์ของคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยจรรยาบรรณ และพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (ก) จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ชี้แจงว่า มาตรา ๑๔๐ แห่งพระราชบัญญัติจรรยาบรรณ พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดว่า เมื่อใบสั่งจรรยาบรรณและพยานหลักฐานได้ส่งไปยังผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถโดยวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดแล้ว ใบสั่งดังกล่าวถือว่าเป็นใบสั่งที่ส่งโดยชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งผู้รับใบสั่งจะต้องชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบที่กำหนดไว้ในใบสั่งภายในระยะเวลาที่กำหนด และมาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว กำหนดว่า “(๒) ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือ

/เจ้าของรถ...

เจ้าของรถคันใดไม่ชำระค่าปรับตาม (๑) ให้ดำเนินการดังต่อไปนี้... (ง) วรรคสอง กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถผู้ใดเห็นว่า ตนมิได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถนั้น ให้ทำหนังสือโต้แย้งข้อกล่าวหาที่ในใบสั่งหรือใบสั่งห้ามไว้ในวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากนายทะเบียนตาม (ก) ส่งไปยังสถานที่ที่ระบุไว้ในใบสั่งหรือสถานที่ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้การทำหนังสือโต้แย้งให้ใช้วิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะกำหนดวิธีการอื่นใดด้วยก็ได้” ซึ่งถือเป็นบทบัญญัติของกฎหมายโดยชัดแจ้งที่เปิดโอกาสให้เจ้าของรถที่มีผู้ใช้กระทำความผิดได้มีโอกาสโต้แย้งแล้ว ซึ่งกรณีในคดีนี้ผู้ฟ้องคดีได้บรรยายในคำฟ้องว่ายังไม่ได้ใช้สิทธิโต้แย้งตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายดังกล่าว นอกจากนี้ กฎหมายได้กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ส่งข้อมูลใบสั่งค้างชำระหลังจากพ้นกำหนดชำระตามหนังสือแจ้งค่าปรับค้างชำระแล้วไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เพื่อแจ้งให้ผู้ครอบครองหรือผู้แทนที่มาชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นทราบ และหากประสงค์จะชำระค่าปรับที่ค้างชำระ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ก็มีอำนาจหน้าที่ในการรับชำระค่าปรับแทนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ การที่ผู้ฟ้องคดีชำระภาษีรถยนต์ประจำปีแต่ไม่ชำระค่าปรับตามใบสั่งจราจร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จำต้องงดการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปี แล้วออกหลักฐานแทนการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปี ซึ่งเป็นไปตามมาตรา ๑๔๑/๑ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแล้ว ทั้งนี้กฎหมายดังกล่าวเป็นการแก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยจราจร โดยเป็นการกำหนดขั้นตอนในการดำเนินการระหว่างหน่วยงานของรัฐสองหน่วยงานตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ซึ่งเป็นระเบียบขั้นตอนการปฏิบัติของหน่วยงานราชการที่ได้มีผลเป็นการบังคับกับประชาชนเป็นการทั่วไป และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ได้หาหรือการปฏิบัติไปยังสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาแล้วตามเรื่องเสร็จที่ ๔๐๘/๒๕๖๓ นอกจากนี้ การกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดที่มีโทษปรับสถานเดียวได้เปลี่ยนเป็นความผิดทางพินัยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ ซึ่งกำหนดว่าการปรับเป็นพินัยทั้งปวงไม่ให้ถือว่าเป็นการกระทำทางปกครองหรือคำสั่งทางปกครอง การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงชอบด้วยกฎหมายทุกประการ

ศาลได้แสวงหาข้อเท็จจริงโดยการไต่สวนคู่กรณี เมื่อวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ตามข้อ ๔๔/๒ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ โดยผู้ฟ้องคดี นายสุรพล เจริญทิพย์เจริญ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นางสาวเสาวดี เจริญคิด ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ว่าที่พันตำรวจตรี พิทักษ์ รังสีสว่าง พันตำรวจเอก กมล เอื้อจารุพร พันตำรวจโทหญิง ทิพย์รัตน์ แก้วน้ำใส และพันตำรวจโท พชร ฐานุดลย์ ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มาศาล

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีให้ถ้อยคำต่อศาลว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ขอชี้แจงเพิ่มเติมต่อศาล โดยขอยืนยันตามคำฟ้องและพยานหลักฐานที่นำส่งต่อศาล และผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำร้องขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษา ลงวันที่ ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ขอให้ศาลมีคำสั่งคุ้มครองชั่วคราว โดยรับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีทั้งหกที่ร่วมกันออกคำสั่งไม่ส่งมอบป้ายวงกลมแสดงการเสียภาษีประจำปีให้แก่ประชาชนที่ทำการเสียภาษีรถยนต์ประจำปี แต่ไม่ประสงค์ให้ศาลพิจารณาคำร้องดังกล่าว จึงขอถอนคำร้องดังกล่าวคืน ศาลอนุญาต

ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้ถ้อยคำต่อศาลว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ขอยืนยันตามคำชี้แจงที่ได้ยื่นต่อศาลไว้แล้ว ไม่ประสงค์จะแถลงข้อเท็จจริงเพิ่มเติม

ผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ให้ถ้อยคำต่อศาลว่า ข้อมูลในฐานข้อมูลกลางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ใช้เป็นเหตุในการไม่ออกหลักฐานการชำระภาษีรถให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นข้อมูลที่เจ้าพนักงานจราจรได้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามมาตรา ๑๔๐ มาตรา ๑๔๑ และมาตรา ๑๔๑/๑ (๑) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่เนื่องจากพยานหลักฐานเกี่ยวกับการแจ้งถูกจัดเก็บไว้ที่สถานีตำรวจจราจรจังหวัดฉะเชิงเทราจึงไม่สามารถนำส่งต่อศาลในวันไต่สวนได้ โดยจะจัดส่งให้ศาลได้ภายในวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๖๗

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ชี้แจงว่า ในการปฏิบัติงานด้านจราจรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ นั้น ได้มีการจัดทำระบบฐานข้อมูลสำหรับใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในแต่ละขั้นตอนต่าง ๆ โดยเรียกว่า “ระบบบริการจัดการใบสั่ง” (Police Ticket Management : PTM) และใช้ระบบนี้เป็นฐานข้อมูลที่ประสานกันระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔/๑ และมาตรา ๑๔๑/๑ อีกด้วย โดยที่ใบสั่งที่ผู้ฟ้องคดีนำมาเป็นเหตุในการฟ้องคดีนี้ นั้น ตรวจสอบจากระบบ PTM แล้วพบว่าเป็นใบสั่งของศูนย์จัดการจราจรบูรพาวิถีและพื้นที่พัฒนาเศรษฐกิจภาคตะวันออก ซึ่งเป็นใบสั่งที่ออกโดยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ (กล้อง) อนึ่ง จากการตรวจสอบไปยังหน่วยงานต้นสังกัดไม่พบหลักฐานไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับที่ส่งหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๑/๑ เก็บรักษาไว้ที่หน่วยงาน แต่อย่างไรก็ตาม ในระบบมีการบันทึกข้อมูลการดำเนินการในทุกขั้นตอนครบถ้วน และยืนยันข้อมูลว่ามีการส่งหนังสือแจ้งเตือนในระบบ พร้อมทั้งส่งข้อมูลรถคันที่กระทำความผิดไปยังฐานข้อมูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ด้วย นอกจากนี้ จากการตรวจสอบข้อมูลในระบบ PTM พบว่า ใบสั่งจราจรที่เป็นเหตุของคดีนี้ได้มีการชำระค่าปรับตามวิธีการที่กฎหมายกำหนดแล้ว เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน ๒๕๖๗ ซึ่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๑ (๑) วรรคสอง บัญญัติว่า “เมื่อผู้ได้รับใบสั่งได้ชำระค่าปรับครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้คดีเป็นอันเลิกกัน” ประกอบกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการปรับเป็นพินัย พ.ศ. ๒๕๖๕ มาตรา ๓๓ (๑) บัญญัติว่า เมื่อมีการชำระ

/คำปรับ...

ค่าปรับเป็นพินัยแล้ว คดีเป็นอันยุติ เมื่อมีการชำระค่าปรับแล้วจึงต้องด้วยกรณีมาตรา ๑๔๑/๑ (๒) (ข) เจ้าของรถจึงสามารถไปแจ้งต่อนายทะเบียนเพื่อให้ออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถประจำปีได้ ดังนั้น เหตุที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าถูกโต้แย้งหรือละเมิดสิทธิจากหน่วยงานตามที่ฟ้องเป็นมูลคดีนี้จึงหมดสิ้นไป และสำหรับประเด็นที่ผู้ฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายจากการไม่สามารถนำรถยนต์ออกไปใช้นั้น จากพยานหลักฐานสำเนาใบสั่งจากระบบ PTM ยืนยันให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดียังคงนำรถออกใช้งานตามปกติ ข้ออ้างที่ว่ามีความเสียหายจากการไม่สามารถนำรถยนต์ออกไปใช้จึงไม่เป็นไปตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด

ศาลออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๖๗ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน พิจารณาคำแถลงเป็นหนังสือของผู้ฟ้องคดี คำแถลงด้วยวาจาของผู้ฟ้องคดี และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบบันทึกคำแถลงการณ์ด้วยวาจาของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของรถยนต์ ยี่ห้อโตโยต้า (TOYOTA) รุ่นฮาริเออร์ (HARRIER) คันหมายเลขทะเบียน ๕ขณ ๓๐๐ กรุงเทพมหานคร ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๗ ผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการเพื่อชำระภาษีรถยนต์คันดังกล่าวประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นผู้ดำเนินการรับชำระภาษีรถยนต์ประจำปีของผู้ฟ้องคดี เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ดำเนินการชำระภาษีรถยนต์ประจำปีครบถ้วนแล้ว โดยชำระภาษีรถยนต์ประจำปีและเงินเพิ่มเป็นเงินจำนวน ๓,๕๔๑.๑๔ บาท แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกเพียงใบเสร็จชำระเงินค่าภาษีประจำปี พร้อมระบุข้อความว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกใบเสร็จรับเงิน” โดยอ้างว่าผู้ฟ้องคดีค้างชำระค่าปรับใบสั่งจราจรเป็นเงินจำนวน ๕๐๐ บาท ในข้อหาขับรถเร็วหรือต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนด จึงไม่สามารถออกหลักฐานการชำระภาษีรถยนต์ประจำปีให้แก่ผู้ฟ้องคดีได้ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่า การกระทำความดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ฟ้องคดี จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาล

ศาลได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัย รวมสองประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ไม่ออกหลักฐานการชำระภาษีรถยนต์ประจำปีให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควรหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๖ บัญญัติว่า ห้ามมิให้ผู้ใดใช้รถดังต่อไปนี้ (๑) รถที่ยังมิได้จดทะเบียน (๒) รถที่ถูกเพิกถอนการจดทะเบียน

/ (๓) รถที่...

(๓) รถที่ยังมิได้เสียภาษีประจำปี (๔) รถที่แจ้งการไม่ใช้รถ (๕) รถที่ทะเบียนระงับ มาตรา ๓๒
 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เจ้าของรถมีหน้าที่เสียภาษีประจำปี พระราชบัญญัติจราจรทางบก
 พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานจราจร ไม่ว่าพบด้วย
 ตนเอง หรือโดยการใช้เครื่องอุปกรณ์หรือโดยวิธีการอื่นใดว่า ผู้ขับขี่ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม
 บทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือตามกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถหรือการใช้ทางที่เป็นความผิด
 ที่มีโทษปรับสถานเดียว หรือมีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือนและมีโทษปรับ เจ้าพนักงานจราจรจะ
 ว่ากล่าวตักเตือนหรือออกใบสั่งให้ผู้ขับขี่ผู้นั้นชำระค่าปรับตามที่เปรียบเทียบก็ได้ วรรคสอง
 บัญญัติว่า ในกรณีเจ้าพนักงานจราจรที่ออกใบสั่งไม่พบตัวผู้ขับขี่ ให้ติด ผูก หรือแสดงใบสั่งไว้ที่รถ
 ที่ผู้ขับขี่สามารถเห็นได้ง่าย หากไม่สามารถติด ผูก หรือแสดงใบสั่งไว้ที่รถได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด
 ให้ส่งใบสั่งพร้อมด้วยพยานหลักฐานโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับไปยังภูมิลำเนาของ
 เจ้าของรถหรือผู้ครอบครองรถเพื่อให้ชำระค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนดในใบสั่งนั้น ทั้งนี้
 ตามระเบียบที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนด มาตรา ๑๔๑ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า เมื่อผู้ขับขี่
 เจ้าของรถ หรือผู้ครอบครองรถได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๐ แล้ว ให้ชำระค่าปรับภายในเวลา
 ที่กำหนดไว้ในใบสั่ง ด้วยวิธีการอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ ... มาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง
 บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่ง ไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๑ ให้เจ้าพนักงาน
 จราจรและนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์หรือกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกมีหน้าที่
 และอำนาจ ดังต่อไปนี้ (๑) วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้เจ้าพนักงานจราจรตำแหน่งตั้งแต่สารวัตรขึ้นไป
 มีหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งและจำนวนค่าปรับที่ค้างชำระให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถทราบ
 ภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ครบกำหนดชำระค่าปรับตามที่ระบุในใบสั่ง และให้ผู้ขับขี่หรือ
 เจ้าของรถทำการชำระค่าปรับที่ค้างชำระด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่งตามมาตรา ๑๔๑ ภายใน
 สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง วรรคสอง บัญญัติว่า การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นหนังสือ
 ส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถ แล้วแต่กรณี ณ ภูมิลำเนาของผู้นั้น
 ทั้งนี้ ตามแบบที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดและให้ถือว่าผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถได้รับแจ้ง
 เมื่อพ้นกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ส่ง (๒) ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถคันใดไม่ชำระค่าปรับ
 ตาม (๑) ให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้ (ก) วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้เจ้าพนักงานจราจรแจ้งจำนวน
 ค่าปรับที่ค้างชำระพร้อมพยานหลักฐานตาม (๑) ไปยังนายทะเบียน และให้นายทะเบียน
 ตรวจสอบข้อมูลและแจ้งให้ผู้มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นทราบ เพื่อไปชำระ
 ค่าปรับที่ค้างชำระภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ถ้าผู้มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปี
 เป็นเพียงตัวแทนเจ้าของรถ ให้ผู้มาติดต่อแจ้งให้เจ้าของรถทราบเพื่อไปชำระค่าปรับภายใน
 ระยะเวลาดังกล่าว ในการนี้ให้นายทะเบียนรับชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นไว้โดยออก
 หลักฐานชั่วคราวแทนการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีให้เจ้าของรถหรือตัวแทน
 เจ้าของรถแทน วรรคสอง บัญญัติว่า หลักฐานชั่วคราวตามวรรคหนึ่งให้ใช้แทนเครื่องหมายแสดง

การเสียภาษีประจำปีโดยให้มีอายุสามสิบวันนับแต่วันที่นายทะเบียนได้ออกให้ (ข) ในกรณีที่เจ้าของรถได้ชำระค่าปรับที่ค้างชำระครบถ้วนภายในระยะเวลาตามที่กำหนดใน (ก) ให้เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถนำหลักฐานแสดงการชำระค่าปรับที่ได้รับจากเจ้าพนักงานจราจรมาแสดงต่อนายทะเบียนเพื่อให้ออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้น (ค) ในกรณีที่เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถที่ได้รับหนังสือแจ้งตาม (ก) ประสงค์จะชำระค่าปรับในวันที่มาติดต่อขอชำระภาษีประจำปี ให้นายทะเบียนมีอำนาจรับชำระค่าปรับตามจำนวนที่ค้างชำระแทนได้ โดยให้นายทะเบียนรับชำระภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้นและออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีให้เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถ (ง) วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่เจ้าของรถไม่ชำระค่าปรับที่ค้างชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนภายในระยะเวลาที่กำหนดใน (ก) ให้เจ้าพนักงานจราจรแจ้งนายทะเบียนให้งดการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีสำหรับรถคันนั้น และแจ้งให้พนักงานสอบสวนดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจต่อไป วรรคสอง บัญญัติว่า ในกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถผู้ใดเห็นว่า ตนมิได้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายอื่นอันเกี่ยวกับรถนั้น ให้ทำหนังสือโต้แย้งข้อกล่าวหาในสิบห้าวันนับแต่วันที่รับแจ้งจากนายทะเบียนตาม (ก) ส่งไปยังสถานที่ที่ระบุไว้ในใบสั่งหรือสถานที่ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ทั้งนี้ การทำหนังสือโต้แย้งให้ใช้วิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับหรือสำนักงานตำรวจแห่งชาติจะกำหนดวิธีการอื่นใดด้วยก็ได้ และวรรคสาม บัญญัติว่า เมื่อเจ้าพนักงานจราจรหรือหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรได้รับหนังสือโต้แย้งตามวรรคสอง หากเจ้าพนักงานจราจรหรือหัวหน้าเจ้าพนักงานจราจรยังคงยืนยันและเห็นสมควรดำเนินคดีต่อผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถผู้นั้น ให้ส่งเรื่องไปยังพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินการฟ้องต่อศาลต่อไป แล้วแจ้งผลให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถทราบ ระเบียบกรมการขนส่งทางบกว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ข้อ ๑๗ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า รถทุกคันที่จดทะเบียนแล้ว ต้องเสียภาษีรถประจำปี เว้นแต่รถที่ได้รับการยกเว้นไม่ต้องเสียภาษีประจำปี ข้อ ๑๘ กำหนดว่า การเสียภาษีรถประจำปีให้กระทำได้ ณ สำนักงานขนส่งทุกแห่งทั่วประเทศหรือหน่วยงานที่กรมการขนส่งทางบกมอบหมาย หรือโดยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ (e-Payment) ด้วยหลักฐานดังนี้ (๑) ใบคู่มือจดทะเบียนรถ (ถ้ามี) (๒) หลักฐานการทำประกันภัยตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองผู้ประสบภัยจากรถที่ยังไม่สิ้นสุดระยะเวลาความคุ้มครอง (๓) หลักฐานการทำประกันภัยเพิ่มเติม เฉพาะกรณีรถที่ต้องจัดทำประกันภัยเพิ่มเติม (๔) หลักฐานผ่านการตรวจสภาพรถ เฉพาะกรณีรถที่อยู่ภายใต้ต้องเข้ารับการตรวจสภาพก่อนเสียภาษีรถประจำปี (๕) หนังสือขอรับการยกเว้นภาษีรถประจำปี (ถ้ามี) ข้อ ๑๙ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า เมื่อนายทะเบียนตรวจสอบเอกสารหลักฐานครบถ้วนถูกต้องแล้ว ให้จัดเก็บภาษีรถให้ถูกต้องครบถ้วนตามอัตราที่กฎหมายกำหนด พร้อมออกใบเสร็จรับเงินและเครื่องหมายการเสียภาษี

/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของรถยนต์ ยี่ห้อโตโยต้า (TOYOTA) รุ่นฮาริเออร์ (HARRIER) คันหมายเลขทะเบียน ๕ชน ๓๐๐ กรุงเทพมหานคร ต่อมา เมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๖๗ ผู้ฟ้องคดีได้ไปดำเนินการเพื่อชำระภาษีรถยนต์คันดังกล่าวประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นผู้ดำเนินการรับชำระภาษีรถยนต์ประจำปีของผู้ฟ้องคดี ซึ่งโดยปกติในกรณีเจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถแสดงเอกสารหลักฐานในการเสียภาษีรถยนต์ประจำปีครบถ้วนตามข้อ ๑๘ ของระเบียบกรมการขนส่งทางบก ว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒ แล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ในฐานะนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ จะมีหน้าที่ในการเรียกเก็บภาษีรถจากเจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถให้ถูกต้องครบถ้วนตามอัตราที่กฎหมายกำหนด พร้อมออกใบเสร็จรับเงินและเครื่องหมายการเสียภาษีให้แก่เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถตามข้อ ๑๙ ของระเบียบดังกล่าว แต่เมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยจราจร ได้กำหนดให้เจ้าพนักงานจราจรและนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์และกฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบกมีหน้าที่และอำนาจดำเนินการกรณีที่ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถซึ่งได้รับใบสั่งจราจรแล้วไม่ชำระค่าปรับตามใบสั่งจราจรภายในเวลาที่กำหนด โดยในส่วนของนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ นั้น มาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง (๒) (ก) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยจราจร ได้กำหนดให้นายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์มีอำนาจในการชะลอการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถให้แก่เจ้าของรถที่ค้างชำระค่าปรับใบสั่งจราจร โดยให้นายทะเบียนแจ้งข้อมูลเกี่ยวกับการค้างชำระค่าปรับใบสั่งจราจรให้ผู้มาติดต่อขอชำระภาษีทราบ เพื่อไปชำระค่าปรับที่ค้างชำระภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง แล้วให้นายทะเบียนรับชำระภาษีรถประจำปีสำหรับรถคันนั้นไว้โดยออกหลักฐานชั่วคราวแทนการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีประจำปีให้เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถแทน อย่างไรก็ตาม อำนาจของนายทะเบียนตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ในการชะลอการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถให้แก่เจ้าของรถที่ค้างชำระค่าปรับจราจรตามกฎหมายดังกล่าว จะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อปรากฏข้อเท็จจริงว่า เจ้าพนักงานจราจรได้มีหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งและจำนวนค่าปรับที่ค้างชำระให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถทราบโดยชอบตามมาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง (๑) วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวมาก่อนแล้วเท่านั้น กล่าวคือ ในกรณีที่ผู้ขับขี่ เจ้าของรถ หรือผู้ครอบครองรถได้รับใบสั่งตามมาตรา ๑๔๐ แห่งพระราชบัญญัติรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว แต่ไม่ชำระค่าปรับภายในเวลาที่กำหนดไว้ในใบสั่ง เจ้าพนักงานจราจรตำแหน่งตั้งแต่สารวัตรขึ้นไป

/จะต้อง...

จะต้องมีหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งและจำนวนค่าปรับที่ค้างชำระให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถทราบ โดยการทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถ แล้วแต่กรณี ณ ภูมิลำเนาของผู้ขึ้นอีกครึ่งหนึ่ง ดังนั้น ก่อนที่นายทะเบียนจะมีอำนาจดำเนินการชะลอการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถให้แก่เจ้าของรถที่ค้างชำระค่าปรับจราจรตามมาตรา ๑๔๑/๑ (๒) (ก) แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ นั้น นายทะเบียนจะต้องตรวจสอบข้อมูลให้ได้ข้อเท็จจริงเป็นที่ยุติเสียก่อนว่า เจ้าพนักงานจราจรตำแหน่งตั้งแต่สารวัตรขึ้นไปได้ปฏิบัติตามมาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง (๑) วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ด้วยการมีหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งและจำนวนค่าปรับที่ค้างชำระให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถ แล้วแต่กรณี ณ ภูมิลำเนาของผู้ขึ้นมาก่อนแล้วหรือไม่ ทั้งยังต้องตรวจสอบให้ได้ความจริงด้วยว่า ผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถได้รับหรือถือว่าได้รับหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งและจำนวนค่าปรับที่ค้างชำระโดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว แม้จะเป็นความจริงว่า ระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้จัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือการเชื่อมโยงข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และในการปฏิบัติงานด้านจราจรของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีการจัดทำระบบฐานข้อมูลสำหรับใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายในแต่ละขั้นตอนต่างๆ เรียกว่า “ระบบบริหารจัดการใบสั่ง” (Police Ticket Management : PTM) โดยกำหนดให้หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายด้านงานจราจรในสังกัดต้องดำเนินการบันทึกข้อมูลต่าง ๆ ในระบบดังกล่าว รวมทั้งรวบรวมประวัติการกระทำผิดกฎหมายจราจรหรือกฎหมายเกี่ยวกับรถหรือการใช้ทางในรูปแบบข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ และเป็นฐานข้อมูลที่ประสานกันระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในการปฏิบัติตามหน้าที่และอำนาจของตน แต่เมื่อข้อเท็จจริงที่ปรากฏในระบบ “ระบบบริหารจัดการใบสั่ง” (Police Ticket Management : PTM) และที่ปรากฏในระบบฐานข้อมูลกลางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ (MDM) ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ใช้เป็นเหตุในการชะลอการออกหลักฐานการชำระภาษีรถประจำปีให้แก่ผู้ฟ้องคดีปรากฏข้อเท็จจริงแต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดียังคงค้างชำระค่าปรับใบสั่งจราจร เลขที่ใบสั่ง ๐๒๖๗๓๑๘๓๔๑๘๒๙ ออกใบสั่งวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๖๗ ในข้อหาขับรถเร็วหรือต่ำกว่าอัตราที่กฎหมายกำหนดเมื่อวันที่ ๔ พฤษภาคม ๒๕๖๗ เวลา ๑๔.๔๖ นาฬิกา บริเวณถนนบูรพาวิถี กิโลเมตรที่ ๔๒+๕๐๐ บางวัว บางปะกง ฉะเชิงเทรา เป็นจำนวนเงินค่าปรับจำนวน ๕๐๐ บาท โดยไม่ปรากฏพยานหลักฐานแสดงให้เห็นว่าเจ้าพนักงานจราจรได้มีการออกหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งและค่าปรับที่ค้างชำระไปยังผู้ขับขี่หรือเจ้าของรถตามมาตรา ๑๔๑/๑ วรรคหนึ่ง (๑) วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจราจร นอกจากนี้ ยังปรากฏตามคำชี้แจงของ

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ว่า จากการตรวจสอบไปยังหน่วยงานต้นสังกัด ไม่พบหลักฐานไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับที่ส่งหนังสือแจ้งการไม่ปฏิบัติตามใบสั่งตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๔๑/๑ เก็บรักษาไว้ที่หน่วยงาน กรณีจึงเชื่อได้ว่า เจ้าพนักงานจราจรยังมิได้ ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายดังกล่าวให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงหาได้มีอำนาจในการชะลอการออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถให้แก่เจ้าของรถที่ค้างชำระ ค่าปรับจราจรแต่อย่างใดไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ คงมีหน้าที่รับชำระภาษีรถและออกเครื่องหมาย แสดงการเสียภาษีรถให้แก่เจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถตามข้อ ๑๘ และข้อ ๑๙ ของระเบียบ กรรมการขนส่งทางบกว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตรวจสอบเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับรายการ ค่าปรับใบสั่งจราจรของเจ้าพนักงานจราจรในระบบฐานข้อมูลกลางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วออก ใบเสร็จชำระเงินค่าภาษีประจำปีพร้อมระบุข้อความว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีได้ ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกใบเสร็จรับเงิน” โดยไม่ออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จึงเป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามระเบียบกรรมการขนส่ง ทางบกว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

สำหรับกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร่วมกันจัดทำบันทึกข้อตกลงความร่วมมือการเชื่อมโยงข้อมูลทาง อิเล็กทรอนิกส์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก ลงวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๖ และได้กำหนดหลักเกณฑ์การปฏิบัติระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เกี่ยวกับการรับชำระและการนำส่งเงินค่าปรับตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบกแนบท้าย บันทึกข้อตกลงความร่วมมือดังกล่าว นั้น เห็นว่า บันทึกข้อตกลงความร่วมมือดังกล่าวเป็นเพียง ข้อตกลงร่วมกันในการปฏิบัติงานระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เพื่อให้ การดำเนินการตามหน้าที่และอำนาจของตนเป็นไปโดยเรียบร้อย แต่เนื่องจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ผูกพันต่อกฎหมาย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ จึงไม่อาจกำหนดแนวทางการดำเนินงานให้ขัดหรือแย้งต่อกฎหมายได้ ดังนั้น เมื่อศาลได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงระหว่างผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ยังมีการปฏิบัติที่ยังไม่เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่พระราชบัญญัติ จราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยคำสั่งหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ ที่ ๑๔/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๐ เรื่อง มาตรการเพิ่มประสิทธิภาพการบังคับใช้ กฎหมายว่าด้วยจราจร กำหนดไว้ ศาลก็มีอำนาจที่จะกำหนดค่าบังคับให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็น หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการรับชำระภาษีรถและออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีปฏิบัติให้

/เป็นไปตาม...

เป็นไปตามกฎหมายเพื่อคุ้มครองสิทธิเจ้าของรถหรือตัวแทนเจ้าของรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ได้ ข้ออ้างของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้

ประเด็นที่สอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดี เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น พระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรงแต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ มาตรา ๔๓๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด วรรคสอง บัญญัติว่า อนึ่ง ค่าสินไหมทดแทนนั้น ได้แก่การคืนทรัพย์สินอันผู้เสียหายต้องเสียไปเพราะละเมิด หรือใช้ราคาทรัพย์สินนั้น รวมทั้งค่าเสียหายอันจะพึงบังคับให้ใช้เพื่อความเสียหายอย่างใด ๆ อันได้เกิดขึ้นนั้นด้วย

เมื่อศาลได้วินิจฉัยมาแล้วในประเด็นข้างต้นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ตรวจสอบเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับรายการค่าปรับใบสั่งจราจรของเจ้าพนักงานจราจรในระบบฐานข้อมูลกลางของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แล้วออกใบเสร็จชำระเงินค่าภาษีประจำปีพร้อมระบุข้อความว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกใบเสร็จรับเงิน” โดยไม่ออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี เป็นการละเลยต่อหน้าที่ตามระเบียบกรมการขนส่งทางบกว่าด้วยการดำเนินการเกี่ยวกับทะเบียนและภาษีรถตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ พ.ศ. ๒๕๖๒ กำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าวทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียสิทธิในการใช้รถของตนได้โดยชอบด้วยกฎหมายดังเช่นบุคคลที่ชำระภาษีรถประจำปีแล้วโดยทั่วไป การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และเมื่อพิจารณาถึงพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ที่ไม่ออกหลักฐานการเสียภาษีรถประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี โดยออกเพียงใบเสร็จชำระเงินค่าภาษีประจำปีพร้อมระบุข้อความว่า “ใช้แทนเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีได้ไม่เกิน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกใบเสร็จรับเงิน” เท่านั้น ทำให้ผู้ฟ้องคดีต้องเสียสิทธิในการใช้รถได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับปี พ.ศ. ๒๕๖๘ เป็นเวลา ๑๑ เดือน เมื่อคำนวณค่าภาษียา

/สำหรับ...

สำหรับรถยนต์ของผู้ฟ้องคดีที่ต้องชำระจำนวน ๓,๔๓๘ บาท คิดเป็นเงินภาษีเดือนละ ๒๘๖.๕๐ บาท ผู้ฟ้องคดีจึงขอที่จะได้รับค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ เป็นเงิน ๓,๑๕๑.๕๐ บาท (๒๘๖.๕๐ x ๑๑) ทั้งนี้ตามมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะหน่วยงานของรัฐที่ถูกฟ้องคดีที่ ๕ อยู่ในสังกัด จึงต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๑๕๑.๕๐ บาท ทั้งนี้ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดชอบละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

สำหรับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ มิได้เป็นเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการออกหลักฐานการเสียภาษีรถประจำปีให้แก่ผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายหรืออาจจะเดือดร้อนหรือเสียหายโดยมีอาจหลีกเลี่ยงได้จากการกระทำหรือการงดเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้มีสิทธิฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวต่อศาลตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

พิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ออกเครื่องหมายแสดงการเสียภาษีรถประจำปี พ.ศ. ๒๕๖๘ ให้แก่ผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ภายในสามวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๓,๑๕๑.๕๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ทั้งนี้ไม่เกินอัตราร้อยละ ๕ ต่อปี ตามคำขอของผู้ฟ้องคดี ทั้งนี้ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่คดีถึงที่สุด ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนของการชนะคดีให้แก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

นายวสุรงค์ ทองโคกสี

ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

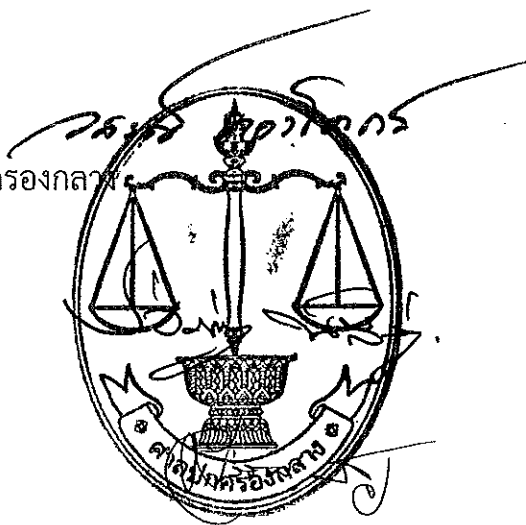
นายวชิรศักดิ์ นลินธนทรัพย์

ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายสุรศักดิ์ พงศ์ จิตติกรทับทอง

ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายนพรัตน์ สร้อยแสง

